

Sobreviure

Sembla que el procés independentista, del qual Reagrupament va ser un dels principals impulsors, està aturat. Els independentistes estan absolutament desencantats amb totes les falses promeses que van fer els anomenats polítics independentistes, tant de Junts com d'Esquerra. Va haver-hi majoria independentista al Parlament de Catalunya durant força anys, i després del referèndum vinculant de l'1 d'octubre de 2017, però en cap cas es va aprofitar aquella majoria. Potser els polítics, mal anomenats independentistes, van estar més pendents de que la repressió judicial espanyola no els esquitxés, a fer el mandat que el poble català els hi havia donat. Ha de ser molt dur, no ho dubto, passar uns anys a la presó sense haver comès cap delictes, només per haver fet el que el poble els hi va demanar. O seguir a l'exili després de tants anys i sense possibilitat de tornar a casa i veient com els teus sers estimats es moren i no et pots acomiadar d'ells. No ho nego, ha de ser molt dur. Però hem de recordar que van ser ells els que es van presentar a unes eleccions prometent que implementarien el resultat de l'1 d'octubre. Està clar que si s'hagués fet en el seu moment, si s'hagués proclamat la Independència, ara ja portaríem uns anys independents i tots estaríem ben contents i ufanosos d'haver lluitat en el que creiem, i haver recolzat els polítics els quals vam votar i van implementar la independència. Però això malauradament no ha

estat així i la gent també vam fer molts sacrificis, vam aportar diners a la caixa de solidaritat i vam fer moltes manifestacions demanant l'alliberament dels polítics presos i el retorn dels exiliats. Aquest desencantament que patim els independentistes i aquesta desconfiança cap a qui vam creure que ens alliberaria ha portat a que, al meu parer, hagin sortit tres opcions on es reparteix l'independentisme. O bé, molta gent pensa que en els partits com Junts o Esquerra no s'hi pot confiar i creuen que Aliança Catalana és l'alternativa, ja que no ens ha enganyat en res; o bé segueixen confiant per el que sigui amb Junts i Esquerra, amb que la tornada del MHP Puigdemont farà que, ara sí, siguem independents; o bé, que no es confii en absolut en aquest sistema polític actual, totalment espanyol i sota lleis espanyoles i que el que cal fer és abstenir-se en totes les eleccions, siguin municipals o autonòmiques, ja que es fan sota les regles de joc de les lleis espanyoles. En aquest darrer apartat podem incloure l'opció d'en Joan Carretero de muntar un Parlament Lliure. Cadascú pot escollir l'opció que més li agradi o convingui, només faltaria. I a Reagrupament també ho hem de fer, si no ens convertirem en una mera anècdota, dins l'àmbit independentista. Si volem sobreviure necessitem certa visibilitat. Si no serem un mer record d'uns anys històrics però en certa manera irrellevants per la lluita per la nostre llibertat.

Albert Aragonès
President de Reagrupament

Sumari

Desconeixement de la nostra història

per Roser Garcia

PÀGINA 2

Aquesta és l'escola que volem

per Teresa Casals

PÀGINA 3

Cançons de bandolers i lladres de camí ral

per Ramon Alonso

PÀGINA 4

ERC i la llengua, quan els vots valen més que la ideologia

per Nicolau Sagrera

PÀGINA 5

Desconeixement de la nostra història

Parlem del que parlem, ni que sigui de l'afer més petit i sense importància, sempre patim pel desconeixement que ens han imposat de la nostra Història.

Certament és molt greu que un alt percentatge dels adolescents catalans no reconeixin al dictador Franco en la fotografia del seu encontre amb Hitler, a Hendaia al 1940, però encara és més greu que el coneixement de la nostra història quedi relegat a uns "friquis" i que la història no es trobi en l'àmbit normal del coneixement (ni hi és ni se l'espera...)

Posem a un exemple actual, referit a un tema sense cap rellevància: Felip VI (Rei d'Espanya) té entre els seus molts títol el de REI DE JERUSALEM.

Títol merament simbòlic, que l'assenyala com a "Defensor de la cristiandat" i "Hereu de les Croades", sense cap poder polític ni territorial; és un títol de pretensió honorífica. Però el que realment interessa és el següent:

- Aquest títol ha arribat a la Monarquia hispànica com a llegat del Casal de Barcelona. Tanmateix si cerqueu als mitjans no especialitzats (Internet, IA..) us respondrà que ha arribat a la Monarquia hispànica com a herència de "la branca aragonesa", Ferran II d'Aragó (Ferran el Catòlic), en el moment de la Unió Dinàstica entre Aragó i Castella.... Això amb sort, suposant que no us digui coses pitjors.

La realitat històrica:

- Sicília és el nus de la qüestió. Al 1277 Carles d'Anjou va comprar els drets del títol a Maria d'Antioquia.

a) Conflicte dels Anjou (Angevins) que tenien el suport del Papa i Casal de Barcelona (Catalunya). Enfrontament que culmina amb les Vespres Sicilianes al 1282.

Pere II de Barcelona (Catalunya) casat amb Constança de sicília

(filla de Mafred Hohenstaufen (Staufen) (Manfred I de sicília), reclama els drets de la seva muller, com hereva de la Casa de Suàbia (dinastia dels Reis de Sicília).

El conflicte no es tanca i es dona una divisió de poders:

- Els Anjou mantenen el Regne de Nàpols i segueixen emprant el títol de "Rei de Jerusalem"

- Els catalans governen Sicília i es dediquen a consolidar el poder, sense entrar (de moment) a reclamar el títol de Rei de Jerusalem.

Aquí entra en joc un personatge que ens és conegut. Roger de Llúria, noble i militar Sicília que arriba al servei de Catalunya com a part del seguici de Constança... arribant a ser l'Almirall més important de la Armada catalana.

b) Jaume II el Just, al 1291 va començar a emprar el títol del que parlem, per donar prestigi a la seva política mediterrània, (1) considerant que com a Rei de Sicília era l'hereu legítim dels títols dels Staufen.

c) El títol es consolida quan Alfons IV de Barcelona (el Magnànim) conquereix Nàpols al 1442. Alfons IV de Barcelona, el Magnànim, anomenat també Alfons V d'Aragó, III de València, I de Nàpols, Sicília i Mallorca, II de Sardenya

- S'acaben dos segles de disputa entre els Anjou i el Casal de

Barcelona per un títol, que anirà a parar al Rei d'Espanya.

La situació es força complicada i per mirar d'entendre-la cal tenir clars alguns conceptes:

- Corona d'Aragó. No correspon a cap realitat concreta, ES UNA CONVENCIÓ HISTORIOGRÀFICA POSTERIOR, per referir-nos a un conglomerat d'estats sobirans que compartien un mateix governant (Comte, Rei, Senyor) però que mantenien les seves pròpies Corts, moneda i constitucions.

Tècnicament és una UNIÓN DINÀSTICA DE CARACTER CONFEDERAL:

a) Amb sobirania compartimentada

b) I, sobre tot, tot, ordinals diferents, com a prova definitiva de que no existia una entitat superior. (2)

- En època medieval i moderna el concepte d'Estat o país no s'entenia com avui. El que unia els territoris era el patrimoni del governant, que n'era el propietari.

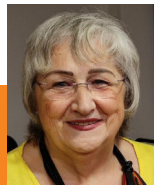
Això explica perquè el títol del que parlem, podia saltar de Nàpols a Sicília, a Catalunya, perquè es tracta d'un actiu del patrimoni del governant.

(1) Expansió mediterrània és un concepte que només es pot lligar a Catalunya.

(2) Pere el Cerimoniós s'autoanomenava Pere III, Rei d'Aragó, però a Aragó era ja Pere IV). No és fins al segle XVI que els historiadors aragonesos, amb Zurita al capdavant, comencen a escampar la "gran fal·làcia" de Corona d'Aragó.

Bibliografia:

- Stefano Mingolani: 1283, *La lluita pel control de Mediterrània dins Història Mundial de Catalunya*, dirigida per Borja de Riquer
- Armand de Fluvià: *Nobiliari General Català*
- Armand de Fluvià: *Ordinacions de lo senyor Pere terç, Rei d'Aragó*

Roser Garcia

Aquesta és l'escola que volem?

És realment preocupant, molt preocupant, la situació que es viu a les escoles. Catalunya, des de fa molts anys ha estat capdavantera en els canvis pedagògics, metodològics i psicològics que tenien i tenen com a objectiu conèixer molt millor les necessitats dels nens i nenes, dels nois i noies la formació dels quals depèn, en part, dels mestres i professors dels nostre sistema educatiu.

La formació dels joves requereix coneixements profunds, empatia amb els seus neguits i un seguiment intens del seu procés educatiu. I, sobretot estar en disposició d'ajudar sempre. No ho tenen fàcil els nostres joves i és molt natural que els costi trobar el seu lloc en el món. I d'ells depèn el futur. Podríem parlar dels canvis curriculars que l'arribada amb força de la IA haurà de comportar, de la multiculturalitat a les aules, de la violència que va guanyant terreny arreu... però avui voldria parlar de la presència dels mossos d'esquadra, sense uniforme i sense armes (només faltaria) a

les nostres escoles.

Ni en somnis hauria pogut imaginar que, per controlar el dia a dia als centres educatius es reclamés l'ajut de les forces de l'ordre en una societat democràtica i amb un govern d'esquerres... Vaig informar-me dels estudis de la consellera d'Educació i em vaig assabentar que havia estudiat Polítiques i que el seu currículum era brillant. Hem de suposar que, malgrat que la consellera ha estat de baixa durant uns mesos per problemes de salut, el seu equip, abans de prendre una decisió tan transcendental, haurà parlat amb la comunitat educativa, amb les famílies que, no ho hem d'oblidar, també són comunitat educativa...

Després de donar-hi voltes em pregunto. Podria ser que la nostra societat no fos tan democràtica com caldria? Podria ser que alguns claustrats haguessin renunciat a exercir la seva activitat educadora completa? La decisió de les escoles i instituts que han demanat la

presència de les forces de l'ordre, tenen l'aquiescència de les famílies? Us imagineu una família que, quan el seu fill o filla s'entossudeix a no deixar la Play, truqui els mossos d'esquadra perquè posin ordre?

L'educació hauria de ser un tema prioritari en qualsevol societat avançada i tots els ciutadans i ciutadanes d'un país haurien d'estar fortament interessats a participar en els debats que es promoguessin per millorar-la i adaptar-la als canvis que necessita.

És molt important que els mestres i professors es reciclin constantment, que se'ls reconegui la seva feina moralment i econòmicament, però tant important com això, ho és la tasca comuna entre escola i família. El treball conjunt multiplica, l'enfrontament divideix. Tenim molta feina i l'hem de fer bé.

Teresa Casals

Cançons de bandolers i lladres de camí ral

*Catalunya en altre temps ella
sola es governava i es
feien les seves lleis en sa
llengua i no en cap altra...*

S'acaba el judici muntat pels espanyols "contra" la família Pujol.

A l'estat espanyol, els judicis polítics sempre són "contra" algú, és a dir, que ja són presumptament acabats en el moment de començar.

Els judicis, a casa nostra, han estat sempre, des del 1714 ençà, i també en bona mesura un parell de segles abans, organitzats per la "justícia" espanyola (permeteu-me la llicència que em prenc amb les cometes), tant la que està muntada sota l'empara de la corona, com la que ho està de l'església, l'altre gran poder real amb efectius militars a la seva disposició (entenguem-nos: la Inquisició).

Si donem per bo aquest plantejament, és fàcil acceptar que una gran part dels catalans tinguem la sensació de compartir amb el col·lectiu social dels que són fora de la llei uns mateixos desigs de llibertat. Sovint difereixen pel que fa a l'aplicació d'aquesta llibertat: per a uns, tenir la possibilitat d'abandonar les pràctiques delictives en ser satisfetes

Il·lustració de la Cançó d'en Serrallonga, tal com apareix al llibre de Josep Gibert (1948) que ha servit per donar títol a l'article.

les seves necessitats. Per a la resta, gaudir de la pròpia identitat, llengua, territori i recursos.

*Des de ja fa massa temps
estrangers són que la manen,
i en llengua estranya es fan lleis
que a la terra són contràries.*

Fa uns dies, el 21 d'abril, van acomplir-se 423 anys del naixement d'en Joan Sala i Ferrer, conegut com a Serrallonga. Era el temps de les lluites entre nyerros i cadells, en certa manera seria la classe treballadora contra els rics i poderosos, en temps més moderns. Catalunya encara no dividida territorialment. Però sigui certa o no, la llegenda ja ens dona la visió d'allò que al llarg del temps s'ha anat repetint com a tret diferencial entre uns o altres territoris de la nostra geografia. El poderós esclafant el que no ho és.

I per aquest motiu les històries de bandolers, lladres, contrabandistes i en general gent de mala vida, han generat un sentiment de rebuig cap a la inseguretat que comporta, però també un altre de paral·lel de simpatia i de respecte perquè són els que més s'acosten a les nostres ànsies de llibertat i de perdre de vista les estructures que durant segles han intentat doblegar i sotmetre els que ens sentim hereus d'un país que sabem nostre i veiem en mans alienes.

Podeu estar o no d'acord amb mi, però el sentiment romàntic ja existeix des de temps immemorial, i com a tal, genera unes expectatives de que la llibertat és i serà possible mentre tinguem el nostre territori com a finalitat d'esdevenir de nou lliures, la nostra llengua viva, no un record dels nostres avantpassats, una riquesa cultural que hem generat i mantingut i de la qual hem de tenir-ne cura, i des de l'espai que ocupem aconseguir que tots els que ens segueixen rebutjant per odi o cobdícia ja no puguin fer-ho mai més.

Ramon Alonso

ERC i la llengua, quan els vots valen més la ideologia

En la lluita per la supervivència nacional de Catalunya, la llengua no ha de ser un element negociable ni una eina de mercadeig polític. El català és l'eix vertebrador de la nostra identitat i l'única garantia que no serem absorbits pel projecte assimilacionista espanyol. Per això, analitzar la trajectòria d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) en matèria lingüística durant els darrers temps no és només un exercici de memòria, sinó una denúncia necessària de com s'ha anat buidant de contingut la defensa de la nació.

La claudicació ideològica: de l'oficialitat al bilingüisme d'estat

La deriva va començar a fer-se evident quan la direcció d'ERC va trencar el consens històric de l'independentisme: la premissa que en una Catalunya lliure, el català havia de ser l'única llengua oficial. La proposta d'Esquerra de mantenir l'oficialitat del castellà en la futura República no va ser un gest de generositat, sinó una renúncia preventiva. Proposar que l'estat propi perpetuï el bilingüisme imposat és, a la pràctica, condemnar el català a una posició de feblesa eterna davant d'una llengua amb tot el poder d'un imperi al darrere.

De la Llei de l'Audiovisual a la claudicació davant els jutges

Els darrers anys han estat especialment dolorosos.

Sense anar massa lluny, hem pogut veure com ERC venia un pacte per la Llei de l'Audiovisual com un "èxit històric" que, a l'hora de la veritat, ha deixat les grans plataformes com Netflix fora de qualsevol obligació real de quota, condemnant el nostre imaginari col·lectiu a la residualitat. I amb la conseqüència de donar suport a un govern a Madrid.

Encara més greu va ser la reforma de la Llei de Política Lingüística el 2022. En lloc de blindar l'escola catalana davant l'atac dels tribunals i el 25% de castellà, ERC —de bracet amb el PSC i els Comuns— va obrir la porta legal perquè el castellà fos considerat, per primera vegada, llengua d'ús curricular. Van legalitzar el retrocés de la immersió amb l'excusa de "salvar-la", una incongruència que quedarà escrita en els llibres de la nostra història com una de les majors traïcions al model educatiu català.

La gestió de les engrunes i el suport al govern del 155

Veure el suport d'ERC a un govern presidit per Salvador Illa, l'home que va aplaudir l'aplicació del 155 i que representa l'espanyolisme més ranci disfressat de concòrdia, és un insult als qui creuen en la llibertat de Catalunya. No ajuda tampoc gaire el vaivé d'informacions que des de la mateixa Esquerra s'han anat produint aquests darrers dies, tot renunciant a exigir el català com a requisit real per als

nouvinguts, afirmant que "*el coneixement del català no ha de ser un requisit per a la renovació de permisos de residència*" (Ester Capella) o la relaxació de les exigències lingüístiques en sectors crítics com la sanitat i la funció pública ens demostren que, per a la cúpula d'ERC, la llengua ja no és una prioritat, sinó una moneda de canvi per mantenir les seves cadires.

Reagrupament no ha de donar cap concessió

Des de Reagrupament hem, de ser clars: no hi haurà independència si no hi ha una nació conscient de la seva llengua. No podem acceptar governs que es diuen independentistes, però que actuen com a gestories de l'autonomisme més gris. Prou de pactes buits a Madrid. Prou de cedir davant les sentències de tribunals espanyols. Prou de fer costat a aquells que volen una Catalunya subordinada i bilingüïtzada. El català ha de ser l'única llengua oficial i el requisit indispensable en tots els àmbits de la vida pública. Només amb la independència total i una política lingüística sense complexos podrem garantir que el català continuï sent la llengua viva d'un poble lliure.

Nicolau Sagrera

